

MEUDUDI

RELIGIA ADEVĂRATĂ

Drepturile integrale și parțiale sunt rezervate Fundației
Taiba România

EDITURA SELAM

INTRODUCERE

Afirmația prin care Coranul provoacă întreaga omenire și prin care îi cheamă pe toți oamenii la calea lui cunoscută este cuprinsă în versetul: <<**Singura religie acceptată de Allah este Islamul.**>> (surat Al-'Imran:19).

Am ales acest verset plin de înțelepciune drept subiect și titlu pentru studiul de față. Dacă n- aș fi constrâns de timp, aș acorda acestui subiect întreaga atenție pe care o merită, dar de data aceasta mă voi referi la aspectele sale în măsura în care timpul și spațiul îmi îngăduie să o fac.

Mai întâi, voi încerca să explic sensul acestui verset, chiar și numai în trecere, pentru a dezvălui adevărul în legătură cu afirmația din verset pe care o susține Coranul.

În al doilea rând, mă voi referi la întrebarea care apare imediat ce auzim această afirmație: este ea demnă să-i dăm crezare și să ne supunem ei?

În încheiere, doresc să menționez cerințele și îndatoririle pe care le implică acceptarea acestei afirmații, credința și supunerea față de ea.

Meududi

SENSUL CUVINTELOR „RELIGIE” ȘI „ISLAM”

Ideea generală ce reiese din acest verset este aceea că religia adevărată, acceptată de Allah, este incontestabil Islamul. În ceea ce privește Islamul, nu se știe despre el decât că este o religie care a apărut în Arabia (Arabia Saudită de astăzi) cu peste paisprezece secole în urmă și că a fost întemeiată de Muhammed, fiul lui Abdullah (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!). Am spus în mod intenționat ”a fost întemeiată de Muhammed”, pentru că numeroși musulmani, printre care chiar unii învățați - fără a-i mai pomeni pe nemusulmanii care cad în această greșeală cu sau fără intenție - îl numesc pe Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) fondator al religiei lui Allah și-i atribuie lui întemeierea credinței celei limpezi și clare, ca și cum ar vrea să pretindă că Islamul s-a născut odată cu mesajul său (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) și că el l-ar fi fondat și l-ar fi edificat.

Apoi constatăm că atunci când ajunge cu studiul la acest verset sfânt, cercetătorul nemusulman nu-l analizează în profunzime, ci îl menționează doar în treacăt, închipuindu-și că Sfântul Coran pretinde legitimitatea pentru religia cu care a venit, asemenea celorlalte credințe, fiecare pretinzând că ea spune adevărul și că celelalte sunt neadevăr sau minciună.

În ceea ce îl privește pe musulman, el nu simte nevoia sau vreun impuls lăuntric să mediteze la acest verset sfânt atunci când se ivește prilejul să-l citească, fiindcă el crede în religia la care face referire acest verset, ca fiind adevărata religie. Dacă totuși dorește să reflecteze la acest verset și la semnificațiile lui, atunci nu face altceva decât să compare Islamul cu celelalte religii, cum sunt creștinismul, politeismul, brahmanismul, budismul, etc. și să le arate oamenilor că Islamul este religia cea adevărată. Se cuvine ca musulmanul înzestrat cu rațiune să se oprească îndelung asupra acestui verset coranic plin de înțelepciune, să încerce să descopere sensurile conținute în el mai mult decât au făcut-o cei de dinaintea lui.

Hai-deți ca mai înainte de toate, să definim cuvintele „religie” și „Islam” din acest verset, pentru a putea înțelege secretul afirmației Coranului și să încercăm să elucidăm adevărul din el.

Religia

Să începem prin a defini cuvântul „religie”, care se întrebuițează în următoarele sensuri, după cum menționează dicționarele explicative:

- 1.împărăție, putere, cârmuire, dominație;
- 2.supunere, umilință, prosternare;
- 3.răsplată, recompensă,socotire;
- 4.cale, îndrumare.

După cum poate constata cel ce chibzuieste, cuvântul religie este folosit în acest verset cu cel de-al patrulea sens. Prin “religie” se are în vedere acel mod de viață, de a gândi și de a acționa, care este luat drept model și apoi urmat. În același timp, se cuvine ca cititorul să nu scape din vedere că acest cuvânt apare în Coran determinat cu articolul hotărât, în forma „religia”.

Coranul nu afirmă faptul că Islamul este unul dintre modurile de viață și de gândire, ci afirmă că Islamul este singurul mod corect de viață al omenirii și de gândire în această lume. De asemenea, cititorul poate observa faptul că Sfântul Coran nu folosește cuvântul „religie” într-un sens limitat, ci într-un sens cuprinzător, mult mai larg decât își închipuie oamenii în general. Prin modul de viață se înțeleg toate domeniile vieții în ansamblul ei și nu doar una din manifestările sau aspectele ei.

Tot astfel, nu se are în vedere doar modul de viață al fiecărui individ în parte, ci un mod de viață sigur pentru întreaga comunitate omenească. În același timp, nu înseamnă că este modul de viață pentru o anumită țară sau comunitate ori pentru o anumită epocă, ci este un sistem practic, general, cuprinzător, care se referă la toate aspectele vieții omenești, atât individuale cât și colective. Din afirmația Coranului nu trebuie să se înțeleagă că Islamul reprezintă doar o serie de acte de adorare și credința în cele nevăzute și în viața de după moarte, așa cum nu înseamnă că singura imagine corectă a gândirii și a faptelor este a celor evlavioși dintre oameni. Am spus evlavioși în conformitate cu termenul folosit astăzi de occidentali care consideră că religia ar fi expresia unei serii de ritualuri de adorare, fără a avea nici o legătură cu viața socială. Aceasta este imaginea atribuită Islamului.

Totodată, Coranul nu are în vedere prin această afirmație a sa că Islamul este un mod de viață specific arabilor sau doar unor oameni care au trăit și au prosperat până la un anumit timp sau în decursul unei epoci, cum ar fi revoluția industrială. Nici una, nici alta! Ceea ce spune acest verset este că singurul mod de viață adevărat, acceptat de către Allah în această lume, capabil să garanteze existența întregii omeniri, valabil pentru orice epocă și orice timp, este acea cale spontană, naturală, care este exprimată prin Islam.

Aproape că nu mi-am putut stăpâni mirarea când am aflat că unii inovatori luminați dintr-o cunoscută țară situată între Asia și Europa au dat o interpretare ciudată Coranului, afirmând că Islamul reprezintă relația individuală dintre rob și Domnul său și că el nu are nici o legătură cu sistemele de civilizație și guvernare. Aceasta este o interpretare uimitoare, ciudată, iar lucrul cel mai neobișnuit este pretenția că ea ar fi dedusă din Coranul însuși.

Eu consider și afirm cu toată convingerea, după ce m-am dedicat studierii Cărții Sfinte - și am studiat în profunzime sensurile ei vreme îndelungată, reflectând îndelung la versetele perechi și triplete -, că Sfântul Coran nu a folosit cuvântul „religie” într-un sens îngust, limitat în pofida pretențiilor exegeților inovatori și dorințelor lor, ci prin religie, Coranul are în vedere modul de gândire și de acțiune cuprinzător pentru existența întregii omeniri, fără deosebire între o epocă și alta sau între o țară și alta. Afirm acest lucru în deplină cunoștință de cauză, fără să-mi fie teamă de replica nimănui și nici de tăgada vreunui încăpățânat.

Islamul

Să ne referim acum la cuvântul „islam” și să reflectăm asupra semnificației lui. Cuvântul “islam” înseamnă în limba arabă ascultare, predare, supunere față de porunca sau interdicția cuiva fără nici o obiecție. Dar pentru că în Coran cuvântul “religie” este articulat cu articol hotărât, a căpătat un sens exact. Islamul, ca termen coranic, înseamnă supunere față de Allah și ascultarea Lui, eliberarea robului de libertatea sa proprie și supunerea față de Allah Preaînaltul.

Supunerea, predarea, ascultarea nu înseamnă că omul se supune legilor naturii, după cum își închipuie unii oameni, nu înseamnă nici că robul se supune concepției de mulțumire a lui Allah și voinței Lui,

lăsându-se condus și eliberându-se de voința sa de a gândi și de a acționa. Islamul înseamnă ca omul să urmeze calea gândirii și a faptelor, cale pe care Allah Preaînaltul a revelat-o prin profeți drept călăuză pentru oameni, să accepte această cale dreaptă și să se supună cerințelor ei, lipsindu-se de libertatea individuală dezordonată în gândire și în fapte.

Aceasta este calea pe care o exprimă Coranul prin Islam. Și ea nu este o religie nouă, care a apărut în “țara arabilor” cu paisprezece secole în urmă, întemeiată de profetul arab Muhammed fiul lui Abdullah (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!), ci Allah le-a trimis oamenilor această credință din clipa în care au apărut pe fața acestui pământ și i-a învățat că Islamul este singura cale adevărată pentru neamul omenesc în această lume. Cei care au fost trimiși ca profeți și mesageri în diverse epoci și timpuri, în diferite regiuni și locuri, au fost trimiși pentru călăuzirea oamenilor, drept vestitori și prevenitori și cu toții au chemat la acest Islam, cu care Allah l-a trimis în cele din urmă ca propovăduitor al tuturor oamenilor, ca ultim și cel mai bun profet, profetul neștiutor de carte pe Muhammed fiul lui Abdullah (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!). Acest adevăr nu a fost afectat de ceea ce au săvârșit adepții lui Moise (pacea asupra lui) în urma lui, prin mutarea cuvintelor de la locul lor, amestecarea adevărului cu minciuna și născocirea unui nou sistem, combinat cu fel de fel de opinii, după bunul plac, numit iudaism. De asemenea, adevărul mesajului nu a fost afectat nici de ceea ce au inventat creștinii, după profetul lor, noul sistem religios pe care l-au atribuit lui Isus Christos (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în mod mincinos și fals. Nu a fost afectat nici de încălcarea de către comunitățile din India, China, Iran și din alte regiuni ale globului pământesc, a cuvântului transmis de trimișii și călăuzitorii din aceste țări și nici de cutezanța acestora de a născoci religii și sisteme de viață, amestecând adevărul cu minciuna, după cum le-au dictat propriile suflete.

Într-adevăr, nimic din toate acestea nu a putut să prejudicieze ceea ce am afirmat, deoarece religia cu care au venit Moise și Isus și cu care au fost trimiși și alți profeți pentru a-i chema pe oameni la ea, nu a fost decât Islamul - religia pură a lui Allah. Prin aceasta devine limpede provocarea Coranului: Singurul mod de viață adevărat, acceptat de către Allah pentru oameni, este ca aceștia să se supună dinaintea Lui și să fie fideli credinței în El, să urmeze această cale de gândire și de

acțiune, către care i-a călăuzit Allah prin intermediul profeților și trimișilor Săi.

ARGUMENTE ȘI INFORMAȚII

Aceasta este afirmația Coranului. Să vedem acum dacă este ea demnă de a fi crezută și mai ales de a fi acceptată!

Trebuie să reflectăm asupra argumentelor și informațiilor pe care Sfântul Coran le-a luat drept dovezi pentru afirmația sa. Dar de ce să nu alegem mai întâi calea gândirii, punând în balanță aspectele certe ale acestei pretenții și apoi întrebându-ne dacă avem altă alegere în cazul neacceptării ei sau dacă putem găsi un refugiu al certitudinii și liniștii în cazul respingerii ei.

Este foarte clar că omul are nevoie în această lume de un mod de viață, pe care îl alege dintre cele existente și după care se călăuzește. El nu este asemenea râurilor, al căror curs este influențat de ridicăturile și de locurile joase ale pământului, nu este nici asemenea copacilor care se înalță și ajung la maturitate după legile naturii. Omul nu este nici o făptură necuvântătoare, asemenea vitelor sau ovinelor, care merg mânate de firea lor și se limitează la instincte pentru a le călăuzi și a le îndruma către sursele pentru viețuire. Depinzând într-o bună parte a vieții sale de legile naturii, omul nu găsește o cale bătătorită și nici o îndrumare anume pentru celelalte aspecte ale vieții sale foarte diversificate, care să îi dea posibilitatea s-o urmeze și să depindă de ea, asemenea vitelor, fără voința lui sau vreun scop.

Omul trebuie să aleagă singur o anumită cale dintre cele posibile. El are nevoie de o modalitate de a gândi, cu ajutorul căreia să dezlege enigmatul universului și ale vieții umane pe care natura le ridică în mintea sa, fără însă a i le dezlega; are nevoie de o metodologie a științei cu care să orânduiască informațiile științifice diverse pe care natura le transmite minții sale prin intermediul simțurilor, fără însă a i le ordona sau sistematiza.

Totodată, omul are o nevoie stringentă de un îndrumar pentru problemele sale personale, cu ajutorul căruia să-și satisfacă numeroase necesități impuse de firea sa, fără însă a-l înzestra cu nici un fel de instrumente și mijloace. Să mai adăugăm la aceasta și faptul că el are nevoie în viața sa de familie, pentru păstrarea legăturilor de rudenie, în

viața socială, în gestionarea problemelor țării și a relațiilor internaționale, precum și în toate celelalte domenii ale vieții, de o cale pe care s-o urmeze, nu doar în calitatea lui de individ al speciei umane, ci și ca membru al unei colectivități, al unei națiuni și al speciei în același timp, pentru a putea atinge cele mai înalte țeluri către care aspiră omul împins de natura sa, care însă nu i-a prezentat clar trăsăturile acestor scopuri și nici nu i-a stabilit calea pentru a ajunge la ele.

Necesitatea unei orientări generale și stabile pentru viață

Nu trebuie să credem că aceste aspecte ale vieții, pentru care omul trebuie să găsească un îndreptar, sunt independente una de alta, astfel încât omul ar avea nevoie să aleagă pentru fiecare dintre ele căi diferite una de alta, opuse una alteia în privința finalității și a scopului către care își îndreaptă eforturile. Iar cel care este înzestrat cu cât de puțină înțelegere și perspicacitate, se preocupă de viața umană și de problemele ei și se gândește la ele, va fi cu sufletul liniștit și va ști cu certitudine că viața omenească, în ansamblul său, este un întreg, în care toate părțile sunt strâns legate una de alta, în care toate aspectele sunt total dependente una de alta, un tot invizibil al căror componente se influențează unele pe altele, în venele tuturor curgând același sânge și în sufletele tuturor sălășluind același spirit.

Adevărul este că omul nu are nevoie de obiective și de scopuri diferite pentru numeroasele și diversele aspecte ale vieții sale, ci de un singur scop, în cadrul căruia se grupează celelalte, mari și mici, aflate în concordanță, astfel încât prin efortul lui, să atingă țelul urmărit. Tot astfel, el are nevoie de o singură cale pe care s-o urmeze de-a lungul vieții sale, cu toate aspectele și componentele ei care se îmbină unele cu altele, cale care să se finalizeze cu țelul suprem urmărit. De asemenea, omul nu are nevoie de sisteme diferite de gândire, științifice, literare, artistice, educaționale, religioase, sociale, economice, politice, constituționale și altele, ci necesitatea lui constă într-un sistem atotcuprinzător, care să-și întindă sfera de acoperire asupra tuturor domeniilor, astfel încât fiecare dintre ele să descopere în acest sistem soluțiile corespunzătoare problemelor sale. Acest sistem unic, atotcuprinzător conține norme și principii potrivite naturii fiecăruia

dintre aceste domenii, care-i garantează atât individului, cât și fiecărei comunități a speciei umane, atingerea scopului urmărit sau atingerea tuturor țelurilor sale, dacă urmează acest sistem transformându-l într-o carte de legi.

Epoca întunecată Al-Jahiliyya, în care oamenii credeau că viața umană poate fi divizată în aspecte independente una de alta, a apus de multă vreme. Iar dacă mai există printre noi unii care încă împărtășesc această opinie denaturată și “spun astfel de povești” lipsite de orice temei, aceștia fie sunt naivi și continuă să trăiască în epoca părerilor și iluziilor învechite, pe care timpul le-a anulat - iar despre aceștia nu putem spune nimic, lăsându-i în grija lui Allah, în speranța că îi va trezi din somnul lor și îi va călăuzi pe calea adevărului, - fie sunt vicleni și vor să schimbe adevărul cu minciună, cunoscând bine adevărul, însă spun ceea ce inimile lor nu cred, dorind să-i inducă în eroare pe aceia care se împotrivesc principiilor religiei lor false.

Aceștia doresc să răspândească noua „religie” într-una dintre comunitățile omenești, făcându-i pe membrii ei să creadă că ea nu afectează în nici un fel diversele aspecte ale vieții lor, acestea rămânând puternice și păstrându-și particularitățile specifice. Conservatorismul și lipsa intervenției despre care vorbesc ei sunt dificile atât din punct de vedere rațional, cât și din punct de vedere al rânduinelilor naturale, iar din punct de vedere practic, sunt imposibile. Cei care rostesc astfel de vorbe bolnave știu de cele mai multe ori că acest lucru este imposibil de realizat. Cui îi mai este astăzi necunoscut faptul că religia adevărată cuprinde toate aspectele și laturile vieții, turnându-le în tiparul său și impunându-le spiritul și natura sa, ea fiind din acest punct de vedere asemenea rocii de sare în care tot ceea ce ajunge și intră în contact cu ea, se preschimbă în sare?

După ce ai aflat falsitatea afirmației asupra divizării vieții umane în aspecte separate unul de altul și totodată independente, se cuvine să mai știi că afirmația referitoare la divizarea ei în cercuri rasiale, împinge și mai mult la rătăcire și la denaturarea opiniei. Nu negăm faptul că omul trăiește în țări diferite, risipite în toate colțurile pământului, separate între ele de fluvii, de munți, de mări și de păduri și chiar de golfuri artificiale create de om. Este de asemenea incontestabil, faptul că specia umană cuprinde numeroase popoare, comunități, rase și triburi caracterizate prin trăsături diferite, prin însușiri și calități diferite, din cauza unor considerente de ordin istoric, psihologic și de

altă natură.

Însă fără îndoială că cel care aduce ca argument aceste deosebiri pentru a pretinde că fiecare comunitate și zonă geografică ar trebui să aibă o „religie”, adică un sistem de viață propriu, inventează lucruri pe care o logică sănătoasă și o minte normală nu le pot accepta. Se pare că ei s-au lăsat înșelați de deosebirile aparente și de diferențele generale și nu au dat importanță fundamentului unității umane din aceste aparențe. Dacă aceste pretinse deosebiri sunt într-atât de importante încât impun ca fiecare comunitate și fiecare țară să aibă religia sa, jur pe Allah că, dacă vei privi mai atent la deosebirile aparente dintre bărbat și femeie, dintre un om și altul, dintre doi copii care au aceeași mamă și dacă vei analiza în profunzime, în mod științific aceste diferențe, vei constata - și sper să nu exagerez în ceea ce spun -, că aceste deosebiri atârnă mai greu și sunt mai numeroase decât acele aspecte neesențiale amintite mai sus.

Nimic nu te împiedică să afirmi că fiecare individ al speciei umane ar trebui să aibă un sistem de viață propriu! Dar tu spui că în cadrul acestor diferențe individuale, familiale, de sex, etc., există un element stabil de unitate care definește imaginea comunității, a patriei sau a rasei și pe baza căreia se poate edifica sistemul de viață al unei comunități sau al unei majorități covârșitoare a populației unei țări. Dar ce te oprește să vezi și în aceste diferențe naționale și rasiale elementul unei unități fundamentale pe care se bazează imaginea umanității și în conformitate cu care se poate constitui o religie, un sistem de viață unic pentru întreaga specie umană?

Oare nu observi că legile naturale, pe baza cărora trăiește omul în această lume, sunt unitare, în ciuda tuturor deosebirilor de ordin geografic, rasial și național? Tot astfel, constituția fizică a omului, particularitățile ce-l deosebesc pe acesta de animal, făcând din el o specie aparte, precum și înclinațiile naturale existente în om și forțele care exprimă în ansamblul lor sufletul omenesc, toate acestea sunt omogene și comune tuturor oamenilor: bărbați și femei, negri și albi, orientali și occidentali. Compară cu aceștia și ceilalți factori naturali, psihologici, istorici, economici și civilizatorii care au influență asupra vieții omenești, pentru că în esența lor, toți aceștia sunt similari pentru toate categoriile de oameni.

Dacă toate acestea sunt adevărate - și cine ar putea să le tăgăduiască sau să le pună în discuție? -, atunci principiile menite să determine fericirea omului ca specie trebuie să fie universale și să-i

cuprindă pe toți oamenii. Nu există nimic care să impună limitarea lor în funcție de neam, țară sau rasă. Aceștia trebuie să-și manifeste particularitățile și să-și organizeze problemele specifice vieții lor prin diverse căi în cadrul aceluiași principii și norme universale. Religia cea dreaptă sau îndrumătorul de viață de care are nevoie omul în calitatea lui de specie umană trebuie să fie însă unul singur, oricât de diferite ar fi condițiile și împrejurările. Bunul simț și rațiunea nu acceptă ceea ce este considerat adevărat și adoptat numai de una dintre comunități, ca a fi neadevărat pentru o altă comunitate sau că ceea ce înseamnă minciună și stricăciune pentru un popor să semnifice corectitudine și adevăr pentru un altul.

Una din absurditățile acestei epoci “civilizate”, cufundate în rătăcire, înfrumusețate în veșmântul științei și al cercetării și prezentate privirilor și urechilor ca și cum ar fi niște adevăruri eterne, în vreme ce între ele și adevăr este o distanță ca de la cer la pământ, este cea a împărțirii vieții omenirii în epoci și perioade. Ei vor să afirme în felul acesta că sistemul de viață care a însemnat adevăr, izvor de fericire și de bine pentru oameni într-o anumită epocă, s-ar preschimba în neadevăr, motiv de dezamăgire și nereușită într-o altă epocă. Argumentul adus de ei pentru această afirmație este acela că problemele vieții s-ar schimba odată cu schimbarea epocilor și etapelor, iar calitatea de adevăr sau neadevăr a sistemului de viață ar depinde în întregime de aceste probleme și de împrejurările lor speciale. Același lucru îl pretind și în legătură cu însăși viața omului, despre care afirmă că ar urma legile genezei și ale evoluției, a căror istorie ei o studiază în amănunt, în speranța că ar putea să extragă o rezolvare pentru prezent și o povață pentru viitor, din legile care acționează asupra ei pe baza experiențelor trecute.

Cineva ar putea întreba: aveți voi vreo unitate de măsură cu care să măsurați evoluția istorică neîntreruptă a speciei umane, de când există globul pământesc și cu care să stabiliți limite clare care separă o etapă de alta, o epocă de alta și o eră de alta? Este, de pildă, cineva în stare să traseze cu vârful degetului vreuna din aceste limite și să pretindă că problemele vieții situate de o parte a liniei s-au schimbat total după ce au trecut de ea, că situația și condițiile apărute de cealaltă parte a acestei limite nu au mai lăsat nici o urmă în partea opusă? Nici vorbă!

Dacă istoria omenirii ar fi împărțită în astfel de perioade de timp,

separate una de alta, după cum se pretinde, ar însemna că o parte din timpul care a trecut se transformă în “nimic”, într-o discuție uitată pentru cei ce urmează, și că odată cu trecerea lui, se pierde tot ceea ce a întreprins omul, toate eforturile pe care le-a depus în acea perioadă, experiențele pe care le-a dobândit omenirea în epoca respectivă, fără să rămână din ele vreo învățătură sau vreo lecție pentru o etapă ulterioară, întrucât condițiile și situația în care omul a aplicat unele norme și căi și în care a depus un efort continuu pentru unele valori ale vieții, ar fi dispărut și nimic nu mai e demn de luat în considerare.

Dacă lucrurile stau astfel, atunci pentru ce are loc discuția despre origine și evoluție, pentru ce are loc această cercetare a legilor vieții, pentru ce se țin discuțiile privind experiențele trecute? Discuția despre origine și evoluție impune prin natura sa existența unui receptor pentru toate aceste transformări și pentru deplasarea acelei forțe fără întrerupere, menținându-se pe sine în timpul acestor evoluții; iar când cercetezi legile vieții și le investighezi, este ca și cum ai recunoaște că în condițiile și situațiile schimbătoare, în manifestările care evoluează și în aceste imagini care se modifică tot timpul, există un adevăr stabil, cu natura și legile sale proprii. În același fel, extragerea unor lecții și învățăminte din experiențele trecute ale istoriei, impune afirmația că acel călător care străbate locuri întinse și parcurge etape mari din istorie, timp de veacuri și generații, are o personalitate care-l caracterizează și o natură proprie, încât este corect să se afirme despre el că acționează după un îndreptar specific, în condiții specifice, acceptând unele teorii într-un timp și refuzând aceleași teorii într-un alt timp. Acest adevăr vital, acest fapt stabil, elaborat pentru evoluție și acest trecător independent pe căile vaste ale istoriei, nu sunt altceva decât ceea ce probabil voi îl numiți „umanism”.

Este adevărat ce se spune despre faptul că schimbarea condițiilor și a problemelor căii ar impune și schimbarea celui care o urmează și a realității lui? Constatăm că omul continuă să aibă aceeași înfățișare pe care a avut-o în ziua în care i-a creat Allah pe oameni, că nu s-a schimbat nimic din el, că elementele lui componente sunt aceleași ca și cele care au fost cu mii de ani în urmă, că natura și cerințele firii lui, toate calitățile și particularitățile prin care se deosebește de alții, înclinațiile și predispozițiile sale sunt aceleași pe care le-a avut în toate epocile istoriei. La fel forțele, disponibilitățile și slăbiciunile, incapacitatea, principiile acțiunii lui, ale influenței și influențării lui, forțele care îl

guvernează și care acționează asupra lui și asupra mediului înconjurător, toate sunt în starea în care au fost și mai înainte, nu s-a produs în cadrul lor nici cea mai mică modificare, de la începuturile lumii și până în prezent. Nimeni nu poate afirma că în decursul îndelungatei istorii, umanitatea sau lucrurile strâns legate de ea s-ar fi schimbat odată cu schimbarea împrejurărilor și a aspectelor derivând din aceasta.

Dacă acesta este adevărul, atunci ce părere ai despre cel care pretinde că ceea ce a fost ieri un antidot pentru om, s-a preschimbat astăzi într-o otravă, că ceea ce ieri a fost adevăr, astăzi a devenit minciună, că ceea ce ieri a avut valoare și poziție, s-a preschimbat astăzi într-un lucru lipsit de importanță. Socotești că el are dreptate? Realitatea este că specia umană - indivizi și colectivități - a greșit în decursul vastei istorii a omenirii în ceea ce privește înțelegerea umanității însăși și a lucrurilor esențiale legate de ea, a exagerat în recunoașterea unor fapte și le-a neglijat pe altele, necunoscând secretele și semnificațiile lor. Iar rezultatul a fost că rânduielele de viață pe care le-a ales din când în când s-au abătut de la calea cea dreaptă, învăluind dreptatea și adevărul, și pe care ulterior le-a respins după ce le-a verificat și a constatat că sunt devieri de la calea cea dreaptă, pentru ca locul lor să fie luat de alte rânduiele la fel ca ele.

În urma observării desfășurării acestor rânduiele schimbătoare, susținătorii acestor idei au dedus că omenirea are nevoie în fiecare epocă în parte, de rânduiele specifice de viață, generate de situațiile și problemele existente în epoca respectivă, omul îndreptându-și eforturile numai către rezolvarea lor. Realitatea este că, dacă s-ar putea trage o concluzie de o manieră cât mai corectă de pe urma acestor evoluții, aceasta ar fi că în încercarea unor astfel de rânduiele care se modifică odată cu schimbarea epocilor (de exemplu: gângăniile pământului care se nasc și se reînnoiesc odată cu schimbarea anotimpurilor anului), în experimentarea următoarei rânduiele după pierderea speranței în cea anterioară, are loc irosirea eforturilor umanității, a timpului său prețios, oprirea evoluției sale către plenitudinea dorită.

Umanitatea are cea mai stringentă nevoie de o orânduire a vieții, care să se bazeze pe principii și norme universale ferme, eterne, pe cunoașterea adevărului acestora și a tot ceea ce ține de ele, prin care omul să poată învinge toate greutățile prezentului și ale viitorului, să

pătrundă în aspectele lor schimbătoare și să iasă din ele învingător, și, peste toate acestea, umanitatea să aibă posibilitatea de-a progresa și de-a se înălța către țelurile sale supreme în siguranță, fără să se împleticească și fără să bâjbâie.

Astfel se prezintă religia, îndreptarul sau sistemul de viață pe care îl cere umanitatea și de care are nevoie.

Să vedem acum dacă omul este capabil să elaboreze o astfel de „religie” pentru sine, dacă voiește acest lucru, prin care să reușească în viață, acționând independent. Nu cred că este nevoie să vă întreb dacă omul a reușit până în zilele noastre să creeze sau nu o astfel de religie, fiindcă acest lucru nu s-a întâmplat și nu se va întâmpla niciodată! Nici unul dintre cei pe care îi vezi astăzi expunându-și religiile lor oamenilor, exprimând și repetând pretențiile lor goale, luptându-se și omorându-se între ei pentru ele, nu va putea pretinde că religia pe care el o expune oamenilor răspunde cerințelor care l-au făcut pe om cu această calitate a lui umană, să aibă nevoie de religia cea adevărată. Religia unora dintre ei se limitează la o rasă sau la o comunitate, alora are o limitare regională sau geografică, ori se referă la o anumită clasă, religia altora se naște din nevoile epocii în care au trăit doar o perioadă scurtă de timp, în timp ce noi de fapt n-am reușit nici măcar să cunoaștem nevoile istorice ale epocii în care trăim și care se scurge prin fața ochilor noștri! Cât despre epocile viitoare, acum nu se poate afirma că aceste „religii” care nu se nasc decât din nevoile epocii mai ieri apuse, ar fi suficiente pentru oameni, le-ar rezolva situațiile și problemele care vor apărea. De aceea, observi că nu te întreb în ce măsură ar fi reușit omul să elaboreze mai înainte o astfel de „religie”? Lucrul despre care te întreb acum este numai acesta: Ar putea totuși omul reuși într-o astfel de încercare, dacă sufletul l-ar îndemna să o facă?

Aceasta este o întrebare extrem de importantă și nu se cuvinte ca cercetătorul să o lase să treacă pe lângă el, fără să reflecteze la ea! Este o întrebare importantă, cu influență asupra orientării cursului vieții și stabilirii țelului ei suprem. Să reflectăm la această întrebare și să ne încredințăm în privința ei, pentru a fi edificați în legătură cu religia care ar urma să fie elaborată și pentru a cunoaște disponibilitățile omului, a cărui calificare și capacitate de a elabora o astfel de rânduială în legătură cu o chestiune atât de gravă, o punem în discuție aici.

Cititorul nu trebuie să scape din vedere faptul că „religia” despre care am demonstrat mai sus că este o necesitate a omului, ar fi o

organizare detaliată a vieții, care să cuprindă toate aspectele principale și de detaliu, oricât s-ar schimba timpurile și s-ar modifica împrejurările, astfel încât să nu fie nimic în nici o epocă și în nici o țară care să nu fie înregistrat și înscris în acest sistem detaliat, iar omului să nu-i rămână decât obligația de a-l urma și de a acționa în conformitate cu el. Nici vorbă! Jur pe Allah că nu acest lucru îl am în vedere și că prin „religia” cerută mă refer la o serie de principii universale, eterne, care nu se schimbă și nu dispar, principii după care omul să se poată călăuzi în toate împrejurările și în toate situațiile care se ivesc. De asemenea, este nevoie ca aceste principii să stabilească orientarea omului, să o definească în gândirea, în eforturile și în lupta lui, să lumineze calea dreaptă a orientării sale și să-l apere de rătăcirii pe cărăturile închipuirii și ale poftelor sufletești și de irosirea eforturilor în experiențe inutile.

Aceasta impune ca omul să cunoască mai înainte de toate adevărul despre sine și despre universul în care trăiește. Închipuirile și presupunerile nu sunt de nici un folos în această privință; el trebuie să înțeleagă cu exactitate care este poziția lui în acest univers, după cum are nevoie de cunoașterea perfectă, pentru că doar presupunerile nu sunt de nici un folos pentru aflarea adevărului despre această viață: este ea o viață totală prin ea însăși sau este doar un preludiv pentru ceea ce va urma după ea; sau este doar o primă etapă a unei călătorii foarte lungi și îndepărtate?

Totodată, este nevoie ca viața să aibă un scop bine stabilit -, fără să fie doar o poftă - țelul vieții pentru care omul a fost cu adevărat creat și cu care concordă țelul fiecărui individ și fiecărui grup de oameni în fiecare epocă și timp, ba mai mult decât atât, țelul întregii umanități, fără nici un fel de luptă și concurență în cadrul său.

De asemenea, omul are nevoie de norme și principii ferme și cuprinzătoare în ceea ce privește morala, principii care să se potrivească cu natura lui și să fie aplicabile din punct de vedere teoretic și practic la toate modificările de situații ce se pot produce, astfel încât să poată contribui la șlefuirea firii sale, la educarea lui în lumina acestor principii ferme, după care el să se poată călăuzi în diversele situații și condiții prin care trece în cursul acestei călătorii și de la care să-și poată însuși lumina învățăturilor, fără a cuteza să iasă din aceste principii morale ferme sau să le înlocuiască cu altele proprii, ori de câte ori se schimbă împrejurările și apar probleme noi. Toate acestea sunt necesare pentru ca omul să nu devină asemenea celui care nu are nici un principiu, nici

un scop și care, în majoritatea cazurilor, folosește orice prilej pentru a-și satisface poftele și pentru a-și urma dorințele.

Totodată, omul are nevoie de principii complexe, cuprinzătoare în ceea ce privește civilizația, elaborate pe baza cunoașterii societății omenesti, a cunoașterii complete a adevărului ei, a țelului ei, a cerințelor ei naturale, norme bazate pe principiile dreptății și ale justiției, fără exagerare și fără neglijare, care să țină seama de interesele întregii omeniri, astfel încât omul să le poată urma, în efortul său de dezvoltare și de perfecționare a tuturor aspectelor vieții sale, oricât s-ar schimba timpul și împrejurările.

Pe lângă toate acestea, el are nevoie și de limite clare, care să fie asemeni unei raze de lumină în întunecimile vieții și pe căile ei întortocheate, apărându-l de rătăcire și de acționarea haotică, asigurându-i protecția în viața personală și în cea socială, în strădaniile și acțiunile sale individuale și sociale, orientându-i-le către adevăr și către calea cea dreaptă, avertizându-l la fiecare cotitură și răscruce de drumuri, atenționându-l în fiecare situație primejdioasă, călăuzindu-l către adevăr și către calea cea dreaptă. Așadar, el are nevoie de legi practice eterne, demne de-a fi urmate și acceptate de oameni în toate timpurile, capabile să păstreze viața umană strâns legată de adevărul original și de scopul ei, de acele principii morale, norme de civilizație și limite practice, ale căror baze și trăsături sunt înfățișate clar de această „religie”.

Mijloacele de care dispune omul pentru stabilirea îndreptarului de viață

Consideri că omul dispune de acele mijloace și motivații care să-l facă apt de a-și elabora singur o „religie” ca aceasta? Toată lumea este de acord cu faptul că mijloacele de care dispune omul pentru elaborarea propriei „religii” sau a unui îndreptar pentru viața sa, sunt în număr de patru: dorința sau pofta sufletească, rațiunea, experiența și documentele istorice despre experiențele trecute. Nu cred că cineva mi-ar putea sugera un al cincilea instrument pe lângă acestea. Reflectează la aceste patru mijloace, analizează-le cât vrei și spune: pot ele să îl ajute pe om să elaboreze și să o creeze „religia” dorită? Cercetarea și investigarea acestei chestiuni, care mi-au luat o bună parte din viață

m-au condus la concluzia că aceste mijloace nu pot ajuta la crearea unei „religii”, dar dacă această religie vine de la altcineva, mai presus de oameni, ca o călăuzire a lor și o îndrumare către căile binelui și ale dreptății, atunci aceste mijloace pot să-l ajute pe om în înțelegerea adevărului ei, în cunoașterea puterii ei, și în formarea din când în când a unor rânduieli de viață în conformitate cu ea.

Să luăm aceste patru mijloace și să le analizăm în parte și poate în acest fel vom reuși să aflăm cauzele care le fac inapte de a îndeplini această sarcină.

1.Dorința

Să începem cu pofta sufletului. Oare o putem socoti în măsură să devină călăuză pentru oameni? Chiar dacă este un mobil puternic al acțiunii omului, ea nu poate fi în nici un caz călăuză pentru oameni din cauza slăbiciunilor ei. Jur pe Allah că ea a dus rațiunea și știința în rătăcire de multe ori! Atunci cum să ne așteptăm de la ea să ia singură în mâini frâurile călăuzirii?

Oricât ai supune îndărătnicia naturii ei și oricât ai înfrâna toanele firii ei și ai determina-o să lumineze gândurile și privirea, dorința sufletului nu va veni decât ca o lege care se abate de la adevăr în majoritatea situațiilor, dacă nu chiar în toate. În plus nu există aici nici cea mai mică exagerare pentru că înclinațiile și dorințele existente în natura ei o îndepărtează de la adevăr și o fac să recurgă la o judecată sau la o părere al cărei rezultat este lucrul dorit obținut în grabă, ușor și prin orice mijloace, iar aceasta este o slăbiciune naturală existentă în poftele sufletului. Oricare ar fi voința individului, a unei clase sau „dorința generală” la care s-a referit Rousseau, pofta sufletului nu este aptă prin natura ei să fie de ajutor în elaborarea „religiei” la care ne referim. Cât despre „problemele finale”, cum sunt esența vieții omenești, finalitatea și rezultatul ei, acestea nu pot fi în nici un caz soluționate de elemente precum “dorința” sau voința omului.

2.Rațiunea

Fără îndoială că rațiunea dispune de calități valoroase iar însemnătatea și poziția ei în viața omenească nu pot fi contestate. Este incontestabil faptul că, totodată, ea este cea mai puternică dintre forțele

omului care-l împing pe acesta la acțiune și-l călăuzesc pe căile dorite. Dar dilema cu care ne confruntăm încă de la prima vedere în această privință este: cărei rațiuni i se încredințează sarcina elaborării și creării „religiei”? Să fie rațiunea mea sau a ta? Sau este rațiunea tuturor oamenilor sau poate rațiunea unui singur grup dintre ei? Este ea rațiunea contemporanilor noștri, rațiunea celor de dinaintea noastră sau rațiunea celor care vor veni după noi? Să presupunem că nu ne interesează această chestiune. Poate cineva să pretindă că rațiunea este demnă să i se încredințeze această sarcină și că se va poate bizui pe ea în elaborarea „religiei” necesare? Poate cineva să afirme acest lucru după ce a cunoscut adevărul despre rațiunea umană și limitele ei? Cum să fie posibil acest lucru când toate judecățile rațiunii sunt construite pe informații pregătite și furnizate de organele de simț iar dacă aceste informații sunt incomplete, atunci și hotărârile sale sunt incomplete? Cât despre lucrurile în legătură cu care organele de simț nu furnizează nici o informație, rațiunea care se autocunoaște nu va cuteza să hotărască nimic asupra lor. Iar dacă vorbim despre rațiunea cuiva orbit de aroganță sau care are îndoieli asupra naturii sufletului său, atunci judecata lui va fi asemănătoare cu cel care a rătăcit drumul și acționează la întâmplare. Spune-mi, cum ar putea această rațiune „sărmană” socotită aptă să fie însărcinată cu elaborarea acelei religii corespunzătoare pentru specia umană? Pentru acele probleme fundamentale de care depinde chestiunea elaborării „religiei”, organele de simț nu aduc nici un fel de informații! Crezi că se poate decide în legătură cu aceste probleme doar pe baza presupunerilor, imaginației și analogiilor ce nu pot fi de nici un folos? La fel și în privința valorilor morale de sine stătătoare care trebuie să fie determinate în cadrul sarcinii elaborării acelei „religii”- organele de simț nu pot furniza decât materiale foarte deficitare. În acest caz, se poate spera ca rațiunea să definească și să stabilească valorile corecte depline pe baza materialului deficitar? Același lucru îl putem spune și despre celelalte elemente din care se compune „religia”, cele menționate mai sus; organele de simț nu pot furniza pentru nici unul din aceste elemente materialul corect, întreg, care să permită rațiunii să construiască pe baza lui un sistem cuprinzător și complet. Mai adaugă la aceasta și faptul că elementul “dorință” îi este inerent, acesta împiedicând judecata strict rațională pe care o abate de la drumul cel drept și de la adevăr, într-o măsură mai mică sau mai mare. Să

presupunem că rațiunea umană nu greșește în orânduirea informațiilor pe care le furnizează organele de simț și în călăuzirea după ele, dar acest lucru tot nu înseamnă că ea merită să i se arunce pe umeri o povară atât de grea, întrucât ea nu o poate duce la bun sfârșit, din cauza slăbiciunii și neputinței sale. Dacă arunci pe umerii rațiunii această povară apăsătoare, înseamnă că ești nedrept față de ea și față de tine însuși.

3. Știința

Știința se dobândește prin observare și experiențe și eu sunt primul care apreciază știința la adevărata ei valoare. Nu sunt dintre aceia care o disprețuiesc sau nu îi acordă importanța ce i se cuvine. Dar, cu toate acestea, consider că neluarea în seamă a limitelor înguste care o înconjoară din toate părțile și extinderea orizontului ei și sferei ei de influență mai mult decât i se cuvine, nu au nici o legătură cu știința și sunt lipsite de fundament. Cel care este informat asupra științei omenești nu poate să nu recunoască faptul că această știință nu poate afla secretul „problemelor fundamentale” și nu poate descoperi adevărul lor, întrucât omul nu posedă nici un fel de mijloace care să-l îndrume și să-l conducă spre ele. El nu poate observa cu proprii săi ochi adevărul despre aceste „probleme” și esența lor, după cum nu poate decide în legătură cu ele cu ceva care ar putea fi numit știință, luând drept dovadă lucrurile care intră sub termenul de observație și intră în capitolul experienței. Se confirmă prin toate acestea că problemele al căror adevăr trebuie cunoscut și al căror secret trebuie aflat pentru prima oară în cadrul elaborării acestei „religii”, ies cu totul din sfera științei. Se pune întrebarea dacă i se poate încredința științei sarcina definirii valorilor morale și a principiilor de bază ale civilizației precum și determinării limitelor care-l apără pe om de devierea de la calea cea dreaptă. Prima întrebare cu care se confruntă cercetătorul acestei chestiuni este: Ce știință este aceea care să îndeplinească această sarcină atât de mare? Este ea știința unui anumit om, știința unui anumit grup de oameni sau știința unei epoci determinate? Lăsând la o parte această întrebare care se pune în mod firesc, trebuie să ne gândim la condițiile indispensabile pentru îndeplinirea acestei sarcini într-o manieră științifică. Prima condiție este ca știința să stăpânească toate legile naturii sub care trăiește și respiră omul pe acest pământ. Cea de-a

doua condiție este să cunoască pe deplin științele care au legătură cu însăși viața oamenilor. Cea de-a treia condiție este ca cele două tipuri de informații științifice, adică cele despre univers și cele referitoare la viața omului, să fie adunate, orânduite corect, și luate ca argument, de către o minte genială, astfel încât să poată să definească valorile morale și principiile civilizației și să stabilească limitele care-l ajută pe om să nu se abată de la calea cea dreaptă. Este foarte clar că aceste condiții nu sunt încă întrunite și nici nu se poate spera ca ele să fie întrunite în viitor, nici chiar peste cinci mii de ani. Presupunând că acest lucru s-ar întâmpla cu o zi sau câteva ceasuri înainte de sfârșitul lumii, dar în acest caz ce câștig ar mai avea omenirea?

4. Experiențele umane trecute

Să încheiem acest studiu cu analiza celui de al patrulea mijloc necesar pentru elaborarea „religiei”, exprimat prin „cronica omenirii” sau „cronica istorică a experiențelor umane trecute”. Eu nu tăgăduiesc calitățile, utilitatea sau valoarea sa, însă ceea ce văd și asupra căruia mă pot pronunța în mod categoric și veți fi de acord cu mine, dacă veți reflecta asupra chestiunii și o veți analiza în profunzime-este că nici acest mijloc nu este suficient pentru îndeplinirea sarcinii mărețe a elaborării „religiei”. Nu întreb acum dacă această cronică s-a transmis din trecut până în prezent, păstrând adevărul atât cu detaliile cât și cu generalități. De asemenea, nu întreb care este acea minte care reprezintă omenirea în îndeplinirea sarcinii de elaborare a „religiei”, folosindu-se de aceste documente istorice. Este oare aceasta mintea lui Hegel, sau poate mintea lui Karl Marx sau poate cea a lui Ernest Haeckel sau vreo altă minte? Vă întreb acum doar dacă veți stabili acea cronică istorică furnizoare a materialului necesar elaborării acelei „religii” în limitele zilelor, lunilor, anilor din trecut sau din prezent sau din viitor sau nu? Dacă ați stabilit această cronică în vreuna din aceste limite-și acest lucru este inevitabil-această înseamnă că cei cărora le-a fost hărăzit să trăiască și să prospere după această zi stabilită vor fi fericiți și veseli, în vreme ce aceia care au trăit înainte de această zi, vor avea parte de un destin nefast! Și puterea se află numai la Allah!

Sper să nu fi greșit în această prezentare succintă, nici în privința aspectelor teoretice, nici în aducerea de argumente prin prezentarea

unor axiome. Dacă tot ceea ce am menționat mai sus despre mijloacele aflate în posesia omului pentru elaborarea „religiei” este corect, atunci nu există nimic care să ne împiedice să afirmăm adevărul și convingerea că omul, chiar dacă ar fi putut să elaboreze pentru sine o „religie” locală sau pentru o anumită epocă, reprezentând un amestec de elemente slabe, nu are capacitatea de a elabora acea religie necesară, toate argumentele conducând la această concluzie. El nu a reușit să facă acest lucru în nici o epocă trecută și nu va putea nici în viitor, deoarece acesta este un lucru imposibil de realizat. Dacă Allah nu ar exista pentru călăuzirea făpturilor, așa cum pretind cei care-l tăgăduiesc pe Allah și contestă dovezile Sale, omul nu ar avea nici o altă cale în această lume decât să se sinucidă, să-și ia viața cu propria mână. Călătorul care nu are o călăuză și nu dispune în sufletul lui de mijloace după care să se ghideze în întunecimile drumului, nu va avea parte decât de tristețe și de disperare și este mai bine pentru acest călător să se izbească de o stâncă în mijlocul drumului, pentru a scăpa de această disperare dureroasă. Iar dacă Allah există, dar nu este El Acela care călăuzește făpturile și le scoate din întuneric la lumină, după cum afirmă cei pe care îi domină științele lor filozofice și naturale care i-au abătut de la înțelegerea adevărului divin, acest argument este mai rău și mai amar. Ce părere ai despre Allah, Cel Care a creat făpturile și le-a dat cea mai bună orânduială, a scos din adâncurile pământului, din văi și din munți tot ceea ce le este necesar, cum sunt mijloacele de trai, și le-a dăruit tot ceea ce-și poate imagina mintea omului? Cum ai putut bănui că Allah, Care a făcut toate acestea nu ar fi orânduit pentru om și lucrul de care are nevoie mai mult decât orice altceva și fără de care viața întregii specii omenești aproape că ar fi în van? Traiul în această lume, pe care l-a creat o astfel de divinitate ar fi o nenorocire mai mare și mai păgubitoare decât orice nenorocire pe care și-ar putea-o imagina omul. De ce plângi pentru cei săraci, sărmani, bolnavi, răniți, loviți de soartă și asupriți, pentru mizeria și necazurile lor? Ar trebui să plângi pentru necazurile întregii specii umane care a fost lăsată într-o așa stare de neputință și lipsuri, încât eșuează în toate încercările sale, se împleticește și cade, apoi se ridică, dar nu începe să meargă decât pentru a se împiedica din nou și cu fiecare cădere a ei pier țări și popoare întregi, în vreme ce sărmanul om nu știe pentru ce a fost creat, către ce trebuie să tindă sau calea către aceasta; iar Allah, Cel care l-a adus pe lume, s-ar uita la toate acestea ca un spectator, fără să-L intereseze deloc

călăuzirea oamenilor sau rătăcirea lor, căci El a voit decât crearea oamenilor și și-a împlinit acest scop. Aceste vorbe care ies din gura lor nu sunt decât niște minciuni.

Dovezile Coranului cel Sfânt

Coranul a venit însă cu o altă imagine a universului, a societății omenesti și a legăturii dintre ele și Stăpânul lumilor, Creatorul universului și Orânduitorul lui; o imagine adevărată și corectă, care dezleagă toate enigmaticele și rezolvă toate problemele dificile. Aceasta este imaginea lui Allah nu doar de Creator, ci și de Călăuzitor, Care oferă tuturor ființelor din acest univers îndrumarea, necesară fiecăreia dintre ele, după cum spune Allah Preaînaltul: „**Domnul nostru este Acela care a dăruit fiecăruia firea sa și apoi l-a călăuzit**”(Ta-Ha:50). Dacă vrei dovadă, privește la orice furnică, muscă sau păianjen, chibzuiește asupra vieții, mijloacelor sale de trai și lucrurile ți se vor arăta și adevărul va deveni limpede. Și Allah Care călăuzește aceste vietăți și altele, îi călăuzește și pe oameni și-i îndrumă pe calea cea dreaptă. Iar calea cea mai dreaptă pentru om este ca el să se elibereze de egoism și aroganță, să-și plece fața dinaintea lui Allah și să urmeze religia Lui, adică orânduielele atotcuprinzătoare ale vieții pe care Allah le-a trimis pentru călăuzirea oamenilor, prin intermediul profeților și trimișilor pe care i-a ales pentru a transmite mesajul Său.

Aceasta este chemarea Coranului. Ai văzut mai înainte rezultatul obținut după ce am încercat mijloacele omului și felurile lui forțe! Acum ne aflăm în fața a două alternative: fie că vom accepta această chemare, fie că ne vom arunca în abisul întunecat al disperării, al cărui început și al cărui sfârșit nu se cunosc și în care nu se zărește nici o licărire din lumina speranței. Să nu-și închipuie nimeni că ne-am afla dinaintea a două căi de a dobândi acea religie și că ar trebui să-o alegem pe cea care ne convine. Nicidecum! Jur pe Allah lucrurile nu stau așa și adevărul este că modalitatea cu ajutorul căreia vom putea dobândi religia dorită este una singură, dincolo de care nu se va trece niciodată! Alegerea este că fie căutăm ajutorul în acest singur mijloc pentru a dobândi fericirea în această viață și în Viața de Apoi fie tăgăduim această binefacere a lui Allah, preferând rătăcirea în locul călăuzirii și rămânând în bezna îndoielilor și a presupunerilor.

După ce ai aflat acest lucru, trebuie să știi că argumentele pe care

le-am adus mai înainte pentru dovedirea afirmațiilor noastre ne conduc la o singură concluzie, și anume necesitatea ca omul să accepte această chemare a Coranului, fără de care nu există cale spre fericire, de parcă aceste argumente și dovezi ne conduc la acceptarea acestei chemări, de bună voie sau constrânși. Dar dacă vei reflecta la Coran și la versetele lui perechi sau triplete, îți vei da seama că lucrurile nu stau așa, deoarece versetele cele limpezi și dovezile incontestabile pe care le aduce Coranul pentru a justifica chemarea lui sunt cu mult mai presus și mai pretențioase, decât atât. Aceste dovezi ne îndeamnă și ne determină să ne dorim să ne supunem credinței în Allah, ca o urmare a faptului că inimile noastre sunt mulțumite de această credință, convinsă de adevărul cuvintelor sale, și nu să acceptăm chemarea Coranului constrânși și nevoiți, fără ca inimile să ni se deschidă și fără ca sufletele să o găsească plăcută. Cele mai puternice argumente și dovezi din surele Cărții Sfinte, cele mai tămăduitoare pentru suflete și cele mai apropiate de minți sunt în număr de patru:

1) Islamul este singurul îndreptar corect pentru viața omenească, fiindcă el concordă cu adevărul iar orice altă cale, în afara lui, nu are nimic comun cu adevărul, după cum menționează revelația:

„Doresc ei o altă religie decât religia lui Allah, de vreme ce Lui I s-au supus, de voie ori de nevoie? Toate (creaturile) din ceruri și de pre pământ la El se întorc.”(Al-Imran:83).

2) Acesta este singura îndrumare corectă pentru om, fiindcă ea este adevărul și nu i se potrivește nici o altă cale în privința adevărului sau a justiției, așa după cum grăiește Allah Preaputernicul:

„Domnul vostru este Allah, care a creat cerurile și pământul în șase zile, iar apoi s-a așezat pe Tron. El face ca noaptea să învâluie ziua, urmându-i degrabă. (El a creat) Soarele, Luna și stelele supuse poruncii Sale. Și nu este decât a Lui înfăptuirea și stăpânirea. Binecuvântat este Allah, Domnul lumilor!”(Al-A'raf:54).

3) Această cale este corectă pentru om, deoarece numai Allah cunoaște adevărul lucrurilor și El este Cel asupra Cărui călăuzire nu se abate greșeala, Allah Preaînaltul spune:

„Lui Allah nu Îi este nimic ascuns, nici de pre pământ nici din cer”(Al-Imran:5).

„El le știe pe cele din fața lor și pe cele din urma lor. Și ei nu pricep nimic din știința Sa în afară de ceea ce El voiește.”(Al-Baqara:255).

„Spune: „Călăuzirea lui Allah este singura Călăuzire adevărată” (Al-Baqara:120).

4) Aceasta este singura cale dreaptă pentru om , căci nu poate să existe dreptate decât prin ea și orice altă cale pe care el ar urma-o nu-l va putea conduce decât la nedreptate, îndepărtându-l de la calea adevărului, după cum spune Allah Preaînaltul:

„Acea care încalcă poruncile lui Allah sunt nelegiuți!”(Al-Baqara:229).

„Iar aceia care nu judecă după ce le-a trimis Allah, aceia sunt nelegiuți!”(Al-Ma'ida:45).

Acestea sunt argumentele și dovezile care-i obligă pe toți aceia care au fost înzestrați cu o fire normală și cu o judecată corectă să-și plece fața dinaintea lui Allah, să caute călăuzirea Lui ori de câte ori calea nu le este limpede și să se îndrepte către El ori de câte ori drumurile li se întunecă.

Deosebirea dintre religia creată de om și religia revelată de Allah

S-ar putea ca cititorul să mă întrebe în acest moment: Să credem în oricine care vine cu o „religie” și pretinde că ea este de la Allah? Dacă nu, ce anume deosebește răul de bine și minciuna de adevăr? Care este criteriul cu ajutorul căruia vom putea să facem deosebire între religia creată de oameni și religia divină, revelată de Allah Preaînaltul? Aceasta este o nedumerire care ar putea apărea în inima oricui studiază acest subiect, după cum m-a preocupat și pe mine în timpul investigației cercetărilor. Mai înainte de a continua discuția, consider că este necesar să elimin această suspiciune cu argumente suficiente și convingătoare . Răspunsul trebuie să fie extrem de exact și de bine elaborat, cuprinzând toate aspectele chestiunii, însă eu mă voi limita aici la patru criterii importante care deosebesc gândirea umană de gândirea divină și pun în evidență deosebirea mare dintre ele. Voi face acest lucru tot prin prezentarea unor scurte idei care sting setea celui însetat și-l tămăduiesc pe cel bolnav, cu voia lui Allah. Iată-le prezentate în cele ce urmează:

1) Prima particularitate a gândirii umane și în același timp cea mai importantă și menționată din cele mai vechi timpuri, este aceea că ea nu poate fi lipsită de erori științifice și că se limitează la o sferă îngustă, în vreme ce în gândirea divină se vede limpede splendoarea științei adevărate, care nu poate fi constrânsă de limite create de om. Este imposibil să găsești în religia revelată de Allah ceva care să contravină unui adevăr științific confirmat în orice epocă sau să descoperi un lucru despre care să se spună și să se confirme că celui care l-a elaborat i-a lipsit o informație sau i-a fost necunoscută vreo latură a sa. Cel care studiază acest aspect trebuie să fie prudent în cursul cercetării și explorării, pentru a nu scăpa din vedere diferența uriașă dintre știință, criteriu științific și teoria științifică. Criteriile și teoriile științifice predominante într-o anumită epocă și care stăpânesc mințile și gândirea, s-ar putea să fie socotite erori din perspectiva științei și a adevărilor ei ferme. Cele două laturi -adevăruul și greșeala- sunt pe același plan în cadrul lor, fără ca una să prevaleze asupra celeilalte. Rareori poate cineva să ne prezinte criterii și teorii care au rezistat schimbărilor timpului și care să fi fost martorele unor experiențe neîntrerupte în decursul timpului, pentru că au constituit o știință adevărată, stabilă, neafectată de iluzii și de îndoieli.

2) O altă trăsătură a gândirii omenești care o diminuează în ochii cercetătorului este caracterul îngust al opiniei și al sferei sale de cuprindere. Spre deosebire de aceasta, gândirea divină este cuprinzătoare și profundă, orizontul ei fiind mult mai larg decât cel al gândirii omenești. Și cu cât privești mai mult la un lucru care izvorește din adâncurile gândirii divine, cu atât simți că posesorul ei privește la acest univers, la epocile îndelungate din urma lui și la epocile care vor veni după el, ca și când ar arunca o singură privire asupra tuturor lucrurilor, nerămânându-i nimic ascuns, nici din adâncul pământului, nici din înaltul cerului, nescăpându-i nici un grăunte de praf nici din ceruri, nici de pe pământ. Ce greutate au ideile marilor filozofi și gânditori în comparație cu gândirea divină eternă? Acei filozofi și gânditori sunt în această privință asemenea copiilor care construiesc castele din nisip și se joacă cu ele.

3) Cea de-a treia particularitate este aceea că gândirea umană se amestecă cu înțelepciunea și meditația cu dorințele și sentimentele. Astfel, înțelepciunea renunță la o parte din poziția ei, pe care o ocupă sentimentele și dorințele, astfel încât gândirea omenească îmbină cele

două aspecte. În gândirea divină, dimpotrivă, se observă înțelepciunea dreaptă și meditația adevărată în manifestările lor cele mai clare, încât nu poți să descoperi în judecățile sale erori în favoarea sentimentelor sau influențe ale dorințelor.

4) Cea de-a patra particularitate este slăbiciunea ce rezidă în natura gândirii umane. În orice sistem creat sau inventat de om trebuie să existe părtinire, discriminare între oameni din motive ce nu au nici o legătură cu rațiunea, preferarea cuiva în defavoarea altcuiva, fără nici un suport logic. Toate acestea găesc drum către gândirea umană interferându-se în formarea și maturizarea ei și aceasta pentru că fiecare om are legăturile sale personale cu anumiți indivizi, probabil în defavoarea celorlalți. Pe de altă parte este foarte clar că sistemul de viață extras din gândirea divină este pur, lipsit cu desăvârșire de astfel de elemente.

Acestea sunt cele patru criterii importante . Acum, analizează sistemul de viață bazat pe religia revelată de Allah, verifică-l , compară-l cu cele create de om, și dacă observi că în el nu se regăsește nici una din particularitățile gândirii umane, ba mai mult constăți că întâlnești toate trăsăturile universalismului și eternității care au fost menționate mai sus în discuția despre confirmarea nevoii oamenilor de acea „religie”, atunci nimic să nu te împiedice să crezi în ea și să te supui ei.

ÎNDATORIRI ȘI CERINȚE

Acum, după ce am încheiat discuția privind primele două aspecte ale subiectului acestui articol, doresc să continui cu cel de-al treilea. Dacă omul crede în această chemare și în religia de care s-a convins că a fost revelată de Allah, să vedem care sunt îndatoririle și cerințele impuse de credință și care trebuie respectate.

După cum am afirmat la începutul acestui studiu, Islamul, înseamnă ascultarea și supunerea față de porunca lui Allah și este evident că ascultarea și supunerea față de Allah nu se pot împăca cu egoismul, arbitrariul împotriva opiniei, libertatea în gândire și acțiune, cele două atitudini fiind în totală contradicție. Aceasta pentru că odată ce ai crezut în această “religie” înseamnă să te dedici în întregime ei, fără a omite vreuna din laturile gândirii sau acțiunilor tale. Una dintre cerințele necesare ale credinței este să intri cu totul în această supunere, astfel încât această religie să fie religia minții și a inimii, a ochilor și a urechilor, a mâinilor și a picioarelor, a întregului corp, a strădaniilor și a faptelor tale. Altfel spus, nu trebuie să rămână nici o parte a personalității tale, nici o latură a strădaniei și luptei tale în afara sferei acestei religii în care ai crezut. Dacă ai exceptat ceva de la supunerea față de această religie și l-ai scos din sfera influenței și autorității ei, să știi că minciuna și-a făcut loc în credința ta în măsura în care ai scos acest lucru din supunerea față de ea. Și este de datoria fiecărui om care iubește adevărul și cinstea, să depună toate eforturile posibile pentru purificarea vieții sale de minciună.

Am arătat, de asemenea, la începutul acestei cărți, că viața umană este un tot care nu poate fi divizat în secțiuni sau părți. De aceea, trebuie ca această viață, în întregul său să aibă o singură religie. Aderarea la două sau mai multe religii simultan este o dovadă a credinței slabe, a dezechilibrului în gândire și a hotărârii instabile. Dacă ai crezut într-o anumită religie și ești convins că este religia coborâtă din cer, atunci aceasta trebuie să fie o religie pentru întreaga ta viață, să cuprindă toate laturile și aspectele ei. Și dacă aceasta este religia pentru viața ta personală, atunci ce-ar împiedica-o să fie o religie pentru casa ta, pentru educația copiilor tăi, pentru școala ta, pentru programele ei de

învățământ și nu știu ce ar împiedica-o să fie, de asemenea, religia pentru locul tău de muncă, pentru mijloacele tale de câștigare a existenței, pentru viața ta socială, pentru știință, literatură, artă și tot ce are legătură cu viața omenească. Așa cum este imposibil ca perlele să fie perle, dacă sunt risipite și nu sunt înșirate, iar atunci când sunt înșirate pe un fir și aranjate într-un colier se transformă în totalitatea lor în piese de valoare, tot astfel bunul simț și mintea sănătoasă refuză să urmărească o religie în viața noastră personală, dar atunci când orânduim celelalte aspecte ale vieții să exceptăm o parte din acestea din sfera acestei religii, din limitele și rânduierile ei.

Printre cerințele importante ale credinței se numără și aceea că, dacă ai crezut într-o religie, fiind convins că ea a fost revelată de Allah, nu trebuie să lași nici un efort irosit, fără ca tu să fi arătat tuturor meritele, binecuvântările și virtuțile religiei respective. Trebuie să îți dai toată silința pentru chemarea tuturor oamenilor la credința în ea și la adoptarea ei, astfel încât să devină religia întregii lumi; acesta trebuie să fie țelul tuturor aspirațiilor vieții tale și singura ta preocupare în această lume.

După cum adevărul, prin natura sa, nu acceptă să fie decât dominant și învingător, tot astfel face parte din sentimentul iubirii de adevăr, ca omul să nu cunoască liniștea până nu-și continuă eforturile și strădaniile în scopul înălțării cuvântului adevărat, ridicării stindardului său, învingând orice neadevăr care s-ar putea ivi în calea lui. Jur că cel care vede cu proprii săi ochi că minciuna se așterne peste întreaga lume și că bezna ei scufundă omenirea fără încetare în abisul distrugerii și al rușinii, cel care vede toate acestea zi și noapte și nu simte un fior în inimă, nu este copleșit de acest tablou dureros care înconjoară lumea cu cortul său mare, să știe că în sufletul lui s-a stins sau este aproape să se stingă iubirea de adevăr și dacă nu se va grăbi să o reaprindă prin fapte, strădanie și luptă, nu este exclus ca această stingere întâmplătoare să se preschimbe într-una veșnică, iar întru aceasta se află pieirea lui și pieirea acelora aflați sub cârmuirea lui. Allah să ne ferească pe toți de acest lucru! Și ultima noastră chemare este că slava se cuvine numai lui Allah, Stăpânul lumilor!

CUPRINS

INTRODUCERE.....	3
SENSUL CUVINTELOR “RELIGIE” ȘI “ISLAM”.....	4
Religia.....	5
Islamul.....	6
ARGUMENTE ȘI INFORMAȚII.....	8
Necesitatea unei orientări generale și stabile pentru viață.....	9
Mijloacele de care dispune omul pentru stabilirea îndreptarului de viață.....	17
1.Dorința.....	18
2.Rațiunea.....	18
3.Știința.....	20
4.Experiențele umane trecute.....	21
Dovezile Coranului cel Sfânt.....	23
Deosebirea dintre religia creată de om și religia revelată de Allah.....	25
ÎNDATORIRI ȘI CERINȚE.....	28